

Benita Riaubienė, *Resultative Secondary Predication in European Languages*. Doctoral dissertation (Humanities, Philology (04 H)), Vilnius: Vilnius University, 2015, p. 184.

Šių metų birželį Vilniaus universiteto Filologijos Fakultete jo auklėtinė Lietuvių kalbos katedros doktorantė Benita Riaubienė sėkmingai apgynė daktaro disertaciją *Resultative Secondary Predication in European Languages [Rezultatinė antrinė predikacija Europos kalbose]*¹. Bent keliais aspektais darbas nusipelno dėmesio. Šiuos aspektus ir norisi išsamiau aptarti šioje recenzijoje.

Darbo naujumas ir reikšmė

Aptariama disertacija yra nepriklausomybės laikotarpiu pirmasis Vilniaus universitete, o gal apskritai ir Lietuvoje, apgintas tikrai tipologinis darbas². Taip šią disertaciją apibūdinti verčia ne tik jos aprėptis – joje analizuojama rezultatyvų raiška per trisdešimtyje skirtingų Europos žemyno kalbų (net ir tokiose lokaliai vartojamose, kaip airių, škotų gėlų ar baskų) – bet ir duomenų analizės grafinei reprezentacijai taikomas semantinių žemėlapių metodas. Jeigu neskaitysime disertacijos vadovo prof. Axelio Holvoeto, kuris pastaraisiais metais semantinių žemėlapių metodą sėkmingai taiko įvairių kalbos reiškinių sugramatinimo takų reprezentacijai (pavyzdžiui, plg. Holvoet & Konickaja 2011; Holvoet & Grzybowska & Rembiałkowska 2015), pirmieji žingsniai šia kryptimi buvo žengti Birutės Spraunienės disertacijoje *Apibrėžtumo žymėjimas lietuvių kalboje lyginant su danų ir kitomis artikelinėmis kalbomis* (Spraunienė 2011), kur semantinių žemėlapių keliu buvo lyginami kelių kalbų duomenys. Bet semantiniai žemėlapiai yra tuo patikimesnė gramatinių reiškinių palyginimo įvairiose kalbose priemonė, kuo solidesnio kalbų rinkinio (angl. *language sample*) pagrindu jie yra sudaromi. Šio rinkinio sudarymas geografiniu principu nėra pats geriausias kelias, tą pripažįsta ir pati disertacijos autorė. Mat tada į kalbų rinkinį patenka nemažai giminingų kalbų, o tai mažina sudaromų žemėlapių reprezentatyvumą, kyla tam tikro genetinio nuokrypio pavojus. Bet pasirinkimą lėmė ribotos galimybės patikimai surinkti ir apdoroti duomenis iš tolimesnių arealų. Kita vertus (ir laimei), Europos žemyne paplitę ne tik giminingų šeimų kalbos, ir jų pagrindu sudaryti rezultatyvų semantiniai žemėlapiai pasirodė esą pakankamai reprezentatyvūs, jų duomenys palyginami su platesnėmis šios srities tipologinėmis studijomis. Be to, šiuo keliu einant fiksuojami ir arealinių kontaktų efektai. Antai tik metus akį į disertacijos žemėlapius iškart matyti, kad kai kurios rezultatyvų kodavimo bendrybės sieja negiminiškas graikų ir maltiečių, latvių ir finų (estų bei suomių) kalbas. Semantinių žemėlapių metodas leidžia efektyviai palyginti kalbas

¹ Disertacijos santrauka prieinama internete

<http://talpykla.elaba.lt/elaba-fedora/objects/elaba:8770826/datastreams/MAIN/content>.

² Dar 1987 m. Emma Geniušienė apgynė habilitacinį darbą „Sangražiniai veiksmažodžiai baltų kalbose ir refleksyvų tipologija“ (jo pagrindu parengė knygą Geniušienė Emma. 1987, *The Typology of Reflexives*, Berlin, New York: Mouton de Gruyter). Tačiau, nors ši autorė ilgą laiką dirbo Vilniaus universitete, jos tipologijos darbus sąžininga būtų priskirti vadinamajai Leningrado mokyklai.

tiriamo gramo atžvilgiu: nustatytų universalių to gramo funkcijų apibrėžiamoje konceptualiojoje erdvėje, laikantis tam tikrų principų, kiekvienai kalbai sudaroma savita tų funkcijų morfosintaksinio kodavimo grafinė konfigūracija, arba semantinis žemėlapis, kurį lengva palyginti su kitos kalbos atitinkamu žemėlapiu. Tačiau ir sudarius žemėlapius, kurie jau patys savaime fiksuoja kalbų lyginimo pasirinktuoju aspektu duomenis, atsiveria papildomų galimybių tiriamo reiškinių analizei įvairiais pjūviais. Šios galimybės kartais leidžia lengvai sugriauti teorinėje literatūroje pateikiamus nepagrįstus apibendrinimus arba net netikėtoje šviesoje išvysti savo gimtąją kalbą. Pavyzdžiui, žvilgtelėjus į latvių kalbos rezultatų semantinį žemėlapi, iškart galima atmesti kai kurių pastarojo meto tyrėjų (autorės cituojamas Acedo-Matellán 2012) suformuluotą apibendrinimą, esą veiksmažodžių prefiksais pokyčio rezultatą reiškiančios kalbos negali turėti adjektyvinių rezultatų. Taip pat įdomu patirti, kad tarp Europos kalbų tik lietuvių kalboje antrinės predikacijos rezultatyvai nuosekliai reiškiami adjektyviniaisrieveiksmiais (su formatu *-ai*).

Medžiaga disertacijai, kaip prisipažįsta jos autorė, buvo renkama kartu skaitant teorinę literatūrą ir kuriant darbo koncepciją. Beje, autorės svarstymai ir sprendimai, kuriuos ji priversta daryti kurdama šia koncepciją, nelieka už disertacijos teksto ribų, kaip kartais nutinka, ir tai suteikia darbui teorinio svorio. Didžią dalį duomenų, reikalingų semantiniams žemėlapiams sudaryti, autorė surinko susirašinėdama su informantais, kontaktus su kuriais turėjo progos nustatyti stažuodama Antverpeno universitete. Konkrečiau, informantams buvo platinami klausimynai, kurių sudarymui įtakos turėjusi vadinamoji neakuzatyvinė hipotezė. Prireikus duomenys apie rezultatų raišką konkrečiose kalbose buvo tikrinami tų kalbų referencinėse gramatikose ir tekstynuose. Svarbu pastebėti, kad duomenis savo tyrimui rinkti ir juos tikrinti disertacijos autorė turėjo progos betarpiškai, kasmet dalyvaudama Salų gramatikos mokyklose, kur visada susirenka gausus būrys studentų ir mokslininkų iš įvairių pasaulio šalių.

Tyrimo objektas

Siekdama išsikelto uždavinio sudaryti pasirinktų Europos kalbų rezultatų semantinius žemėlapius, disertacijos autorė pakeliui turėjo išspręsti ne vieną teorinio ir praktinio pobūdžio uždavinį. Pirmiausia reikėjo deramai apsibrėžti tyrimo objektą. Reikalas tas, kad literatūroje rezultatyvai dažnai suprantami pernelyg siaurai, orientuojantis tik į keletą geriau žinomų kalbų duomenis. Pavyzdžiui, jiems priskiriami tik antriniais predikatyvais (adjunktai) einantys ir pokyčio rezultatą žymintys būdvardžiai. To galbūt pakanka sprendžiant kai kuriuos teorinius rezultatinį konstrukcijų analizės klausimus, bet visiškai nepakanka platesniam tipologiniam tyrimui ir to tyrimo rezultatų reprezentacijai, kai susiduriama su pokyčio rezultato morfosintaksinio kodavimo įvairove kalbose. Autorė nusistato tirti ir semantiniuose žemėlapiuose reprezentuoti tik antrinės predikacijos rezultatinės konstrukcijas (angl. *Resultative Secondary Predication*; trumpai – RSP),

kurių esminis struktūrinis (apibrėžiamasis) požymis yra antraeilės ar papildomos predikacijos raiška greta pagrindinės tame pačiame sakinyje. Taigi pirmiausia antrinės predikacijos rezultatyvus tenka atriboti nuo tų atvejų, kai pokyčio rezultatas reiškiamas atskiru sakiniu (vadinamosios simetrinės kodavimo strategijos koordinacijos atvejis). Savaime suprantama, kad RSP galimi tik satelinio įrėminimo (angl. *satellite-framed*) įvykio kodavimo strategijos atveju, nes kalbai pasirinkus veiksmažodinio įrėminimo (angl. *verb-framed*) strategiją, pokyčio rezultatas reiškiamas pagrindinio sakinio veiksmažodžio leksema, o satelininiu komponentu reiškiamas veiksmo realizavimo būdas. Tačiau antrinei predikacijai disertacijoje priskiriami rezultatyvai morfosintaksinio kodavimo atžvilgiu irgi nėra vienalyčiai. Kadangi užsimota sudaryti trisdešimt vienos Europos kalbos rezultatyvų semantinius žemėlapius, į RSP tarpą tenka įtraukti ne tik pokyčio rezultatą žyminčius būdvardžius, bet irrieveiksnius, prielinksnes konstrukcijas ir netgi šiaurės skandinavų veiksmažodinius dūrinius. Visam tam autorei tenka rasti teorinį pagrindą ir atitinkamus apibrėžiamuosius (atribojimo) kriterijus. Pavyzdžiui, teorinių ir praktinių sunkumų kyla skiriant adverbialinius modifikatorius ir adverbialinius rezultatyvus, nes pastaruosius tuomet tenka laikyti specifine antrinės predikacijos raiška. Be to, ir metodas kelia savus reikalavimus: atsisakius prielinksnes konstrukcijas, kurių semantikoje dažnai dar juntamos iš judėjimo schemos paveldėtos reikšmės, įtraukti į RSP tarpą, daugelio kalbų semantiniuose žemėlapuose liktų nereprezentuoti vadinamieji stiprieji rezultatyvai. Slavų ir baltų kalbų rezultatinius antrinius predikatyvus semantiniuose žemėlapuose tenka reprezentuoti irgi su tam tikra išlyga, nes šiose kalbose jie neturi tokio lemiamo poveikio pokyčio rezultato raiškai, kaip, pavyzdžiui, germanų kalbose. Mat baltų ir slavų kalbose pokyčio baigtis ir rezultatas jau išreiškiami perfektyvinio aspekto priešdėline veiksmažodžio forma, antriniu predikatyvu pokyčio rezultatas tik semantiškai patikslinamas, arba specifikuojamas, bet šis sakinio komponentas iš principo čia gali būti ir praleidžiamas. Kita vertus, panašiai rezultatas gali būti nepatikslinamas ir germanų kalbų PAINT ar SLICE funkcijų raiškos atveju, nes šioms funkcijoms atstovaujančių veiksmažodžių semantikoje rezultatas abstrakčiai jau yra numatomas. Apskritai disertacijos autorės pasirinkimas visus rezultatyvus traktuoti vienodai, kaip antrinės predikacijos atvejus, yra metodologiškai reikšmingas: jis vėliau jai padės sudarant semantinio žemėlapio bendrąją schemą, kurioje pirmiausiai tenka reprezentuoti kodavimo strategijų atžvilgiu nediferencijuotas rezultatyvų funkcijas. Belieka pastebėti, kad visus šiuos teorinius ir praktinius keblumus autorė išsprendžia sėkmingai.

Teorijų apžvalga ir modelio pasirinkimas

Privaloma disertacijos dalis – tyrimų pasirinkta tema pasaulyje apžvalga. Rimčiau rezultatyvų tema lingvistiniuose tyrimuose ėmė figūruoti aštuntajame praeito amžiaus dešimtmetyje. Įvairius teorinius rezultatyvų analizės ir aprašo klausimus savo darbuose sprendė tiek formališios, tiek ir

funkcinės pakraipos tyrėjai. Deramai apžvelgti dabar rezultatyvų tema egzistuojančią literatūrą yra nemenkas iššūkis šią temą pasirinkusiai doktorantei: čia reikia ne tik tinkamos lingvistinės kompetencijos, bet ir praktinio gebėjimo racionalizuoti šią apžvalgą, atsirenkant ir pabrėžiant tik tai, kas padeda pasiekti užsibrėžtą tikslą (šiuo atveju – rezultatyvų semantinių žemėlapių sudarymą), nesivieliant į tuos teorinius ginčus, kurie gal ir įdomūs savaime, bet pernelyg nuvestų nuo to tikslo į šalį. Disertacijos autorė su šia užduotimi susidoroja sėkmingai: įvairius tyrimų etapus aprėpianti teorinė apžvalga jos konstruojama kryptingai, fiksuojant kuriuo etapu ir kurios teorinės pakraipos atstovams pavyko pastūmėti su rezultatyvų problematika susijusių klausimų sprendimą į priekį. Kriškaitė vertindama įvairių tyrėjų teorinį įnašą rūpimu klausimu, autorė pakeliui susikuria ir tam tikrus teorinės analizės instrumentus savo tipologiniam tyrimui. Apžvalgos pabaigoje aiškesnis tampa ir rezultatyvų gramatikos modelis, kurio pagrindu toliau bus sudaromi semantiniai žemėlapiai. Teorinės literatūros studijos leido disertacijos autorei išskirti tuos su nustatytais rezultatyvų funkcijomis susijusius veiksnius, kurie daro įtaką jų kodavimo strategijos pasirinkimui. Šie veiksniai susumuoti aštuntoje lentelėje ir yra labai naudingi įvairiais pjūviais interpretuojant pateikiamų semantinių žemėlapių duomenis. Toliau trumpai paliesiu kai kuriuos konkrečius apžvalgoje aptariamus rezultatyvų problematikos klausimus, kurie turėjo įtakos disertacijos eigai.

Nuo pat rezultatyvų temos pasirodymo lingvistiniame diskurse įvairių pakraipų tyrėjų iš esmės buvo sprendžiamos tos pačios teorinės problemos: semantinė rezultatyvų distribucija (jų selekcijos ribojimai), kaip paaiškinti vadinamąjį tiesioginio objekto ribojimą (angl. *Direct Object Restriction*; trumpai – DOR), kas lemia rezultatyvų tipų skirtumus ir kt. Vien tik ieškant tiesioginio objekto ribojimo priežasčių, žingsnis po žingsnio buvo atskleista daug naujų faktų apie RSP prigimtį, pasiūlyta reikšmingų įžvalgų ir pagrįstų aiškinimų. Trumpai DOR esmę sudaro faktas, kad rezultatinė konstrukcija būtinai fiksuoja tiesioginiu objektu einančio argumento pokytį. Intransityviniuose sakiniuose su neakuzatyviniais predikatais (pvz., *The river froze solid*) pokytį patiriantis vienintelis subjektinis argumentas (patientas) iš tiesų esąs giluminės struktūros objektas, o intransityviniuose sakiniuose su neergatyviniais predikatais (pvz., *He ran the pavement thin; He shouted himself hoarse*) jis toks nesąs, todėl kartu su rezultatine fraze į tokį sakinį įvedamas vadinamasis netikrasis objektas arba netikrasis refleksyvas (angl. *fake object; fake reflexive*) – šie argumentai sakinio predikato nėra subkategorizuojami (nėra tiesiogiai iš veiksmožodžio semantikos projektuojami). Generatyvinės pakraipos atstovai šį ribojimą aiškino sintaksiškai, pasiūlydami mažojo sakinio (angl. *small clause*) analizę ir neakuzatyvinę hipotezę (angl. *The Unaccusative Hypothesis*; trumpai – UH). Adelės Goldberg konstrukcijų gramatikos modelyje (Goldberg 1995) netikrieji argumentai, kaip ir RSP, yra sankcionuojami pačios rezultatinės konstrukcijos (projektuojami iš jos autonominės semantinės struktūros). Formaliosios semantikos atstovai

rezultatyvų analizei taikė predikatų dekompozicijos metodą, vėliau atkreipdami dėmesį ir į tų predikatų žymimų įvykių kompleksiskumą. Dekomponuodami sakinių su RSP predikatus į primityvus, jie neišvengiamai turėjo remtis Zeno Vendlerio (Vendler 1967) predikatų akcionalių klasių klasifikacija. Taigi formaliosios semantikos atstovai pirmieji į rezultatyvų diskursą įvedė aspekto faktorių, kuris vėliau neišnyko ir iš kitos pakraipos rezultatyvų tyrėjų darbų. Išties predikatų aspekto skirtumais daugeliu atvejų galima paaiškinti rezultatyvų distribucijos skirtumus ir kitus dalykus. Vėlesni autoriai, ne tik formaliosios pakraipos (pvz., Williamas Croftas (Croft 2012)), analizuodami rezultatyvus neapsiribojo tik predikatų akcionaliėmis klasėmis, atkreipdami dėmesį į tai, kad veiksmožodžio aspektas priklauso ne tik nuo vadinamos leksinės jo reikšmės, bet ir nuo visos veiksmožodinės frazės ir net viso sakinio, kuriame jis eina predikatu. Realizuojant veiksmožodinę leksemą konkrečioje sintaksinėje konstrukcijoje, gali kisti ne tik jo aspektinis kontūras, bet ir akcionaliė klasė. Kalbamu atveju aspektinė veiksmožodžio interpretacija priklauso nuo objektinio argumento prigimties ir rezultatyvo semantikos. Pavyzdžiui, su vadinamosiomis inkrementinėmis temomis ir skalinį pokytį gebančiomis fiksuoti rezultatinėmis frazėmis veiksmožodžiai neišvengiamai interpretuojami kaip vyksmo tipo predikatai (angl. *accomplishments*). Nemenką vaidmenį predikatų akcionaliės klasės, disertacijos autorės vadinamos leksiniu aspektu, vaidina ir jos pasirinktame rezultatyvų analizės modelyje. Pagaliau svarbu, kad predikatų dekompozicijos modelių apžvalga leido autorei susiformuluoti ir efektyvų prototipinio rezultatyvo apibrėžimą, kurio esminiai požymiai yra kauzacijos santykis tarp predikato veiksmo ir RSP fiksuojamo pokyčio ir to veiksmo teliškumas (angl. *telicity*).

Atidesnį žvilgsnį disertacijos autorė atkreipė į konstrukcijų gramatikos atstovo Hanso Boaso rezultatyvams skirtoje monografijoje (Boas 2003) dėstomas mintis. Šis autorius kritikuoja ankstesnių aiškinimų pretenzijas į universalumą ragindamas, aiškinant rezultatyvų distribuciją, kreipti dėmesį į atskirų predikatų semantiką. Jo siūlomoje rezultatyvų klasifikacijoje tik dalyje išskiriamų tipų pasirenkami rezultatyvai gali būti nuspėjami iš veiksmožodžių leksinės reikšmės, kai kuriais atvejais sakinio suvokėjas papildomai turi remtis iš atitinkamo semantinio rėmo (angl. *frame*) implikuojama informacija (pvz., *Erin painted the bush to pieces*), bet esama ir atvejų, kai sakiniai gali būti suvokiami tik pasirinkus analogiją su labiau kalboje konvencionalizuotomis konstrukcijomis (plg. *Stefan sneezd the napkin off the table : Tom blew the napkin off the table*). Šiaip ar taip, kiekvienoje kalboje nemažos dalies rezultatyvų distribuciją tenka aiškinti kaip konvencionalizuotas idiosinkrazijas, ir tai nėra džiugi žinia semantinių žemėlapių sudarytojui, siekiančiam juos konstruoti iš nuspėjamų ir iš kalbos į kalbą konvertuojamų funkcijų.

Suprantama, tipologinei literatūrai rezultatyvų tema disertacijos autorė skyrė ypatingą dėmesį. Joje dėsningai dominuoja konceptualiosios pakraipos atstovai, tarp kurių reikšmingas yra Leonardo

Talmy (Talmy 1991, 2000) indėlis. Ir nors šio autoriaus pasiūlytos kalbų klasifikacijos pagal rezultatyvų raiškos vietą sakinyje (angl. *verb-framed* vs. *sattelite-framed languages*) vėlesni tyrimai nepatvirtino, bet ši skirtis išlieka bene reikšmingiausia rezultatyvų kodavimo strategijų tipologijoje. Disertacijos autorė ja efektyviai pasinaudojo skirdama RSP kodavimo strategijas nuo kitų.

Menkiau teorinėje dalyje liko apžvelgti Williamo Crofto monografijoje *Verbs: Aspect and Causal Structure* (Croft 2012) siūlomi nauji įsisenėjusių rezultatyvų problemų sprendimo būdai, kuriuos autorius paremia subtilia veiksmažodžio aspekto analize, derindamas ją su kauzacinės grandinės (angl. *causal chain*) modeliu paremta įvykio struktūros analize. Ypač naudinga jo įvesta „aspektinio potencialo“ sąvoka, aprėpianti veiksmažodinės leksemos, vartojamos įvairiose sintaksinėse konstrukcijose, konvencionalizuotas vertes ir numatanti tų verčių poslinkius. Subtilesnei disertacijos semantinių žemėlapių interpretacijai būtų pravertusi ir minėto autoriaus teikiama skirtis tarp inkrementinio ir neinkrementinio vyksmo (angl. *incremental accomplishment* vs. *non-incremental accomplishment = undirected activity + achievement*) – žemėlapiuose ši skirtis būtų leidusi atskirti BEAT ir SHOUT funkcijas nuo kitų „akumuliatyvinio“ tipo funkcijų, WIPE ir LOAD. Taip pat pravartu būtų buvę į perskaitytos literatūros sąrašą įtraukti ir kito konstrukcijų gramatikos atstovo – Seizi Iwatos straipsnį *Argument resultatives and adjunct resultatives in a lexical constructional account: the case of resultatives with adjectival result phrases* (Iwata 2006). Jo autorius randa nemažai struktūrinių ir diagnostinių argumentų rezultatyvus, kurie tėra tiesioginė sakinio veiksmo išdava ir tik specifikuoja to veiksmo raidos numatomą rezultatą, bet nežymi naujo įvykio, traktuoti vienodai. Autorius juos vadina B tipo rezultatyvais, struktūriškai skirdamas juos nuo A tipo rezultatyvų: pirmieji, priešingai nei antrieji, neprojektuojami iš konstrukcijos argumentų struktūros, ir tiksliausia juos vadinti adjunktai. Ši skirtis leistų disertacijos autorei iš kairiojo žemėlapio sparno funkcijų neišskirti SLICE funkcijos „kaip periferinės“, nes jau šios funkcijos vieta žemėlapyje kalba pati už save. Bet apie tai vėliau.

Metodas

Semantiniai žemėlapiai yra efektyvi tipologinių duomenų apie tam tikrą gramatinį reiškinių atskirose kalbose reprezentavimo ir analizės priemonė, tad šio metodo euristinė vertė neabejotina. Bendrieji žemėlapių sudarymo principai pakankamai gerai žinomi: paprastai kurios nors gramatinės reikšmės (gramo) specifinė vartosena, arba funkcija, žemėlapyje randa savo vietą, jeigu ji bent dviejose kalbose formaliai koduojama skirtingai. Atskiras funkcijas tenka nustatyti lyginant ir analizuojant kalbų rinkinio duomenis ir išdėliojant jas semantiniame žemėlapyje implikacinės hierarchijos tvarka. Sudarant tokią hierarchiją, svarbu paisyti gretutinumo (angl. *contiguity*) principo: kiekvieną funkciją su toliau einančia turi sieti tam tikras semantinis ir / ar formalus kodavimo bendrumas. Grafiškai vaizduojant kurio nors reiškinių sugramatinimo takus, implikacinę

hierarchiją lengviau sudaryti, nes ji yra pamatuojama semantinės derivacijos kryptimi. Kalbamu rezultatyvų atveju padėtis šiuo atžvilgiu gerokai sudėtingesnė, nes semantinio išplėtimo kryptis čia sunkiau atpažįstama. Be to, nustatomų rezultatyvinių funkcijų kodavimo strategijos nėra visai nuspėjamos, jos priklauso nuo daugelio faktorių: predikatų tipų aspektinio potencialo konkrečioje kalboje, tos kalbos struktūrinių ypatumų. Kartais dėl nenumatytų atvejų, pavyzdžiui, dėl kalbų kontaktų ar tiesiog duomenų trūkumo, kai kurių kalbų žemėlapiuose išdėstomos funkcijos pažeidžia gretutinumo principą: disertacijos žemėlapiuose taip atsitiko su škotų gėlų ir vengrų kalbomis.

Tokios semantiniu ir kodavimo strategijų atžvilgiu nevienalytės funkcijos kaip rezultatyvai – nemenkas iššūkis semantinių žemėlapių sudarytojui. Gerai, kad disertacijos autorė parodo visą bendros schemos ir konkrečių kalbų rezultatyvų semantinių žemėlapių sudarymo eigą, atskleisdama metodo principus, komentuodama daromas išlygas. Suprantama, semantinių žemėlapių reprezentacinė geba irgi turi savo ribas: juose pateikiamas rezultatyvų atskirose kalbose gramatikos vaizdas yra idealizuotas. Neišvengiamai grafinei reprezentacijai tenka aukoti kai kuriuos marginalesnius vartosenos atvejus, dėl kurių priekabesniam skaitytojui gali kilti klausimų. Pavyzdžiui, lietuvių kalbos rezultatyvų semantiniame žemėlapyje dviem spalvomis pažymėti, kad LOAD funkcija gali būti koduojama adverbialine ir adjektyvine strategijomis, bet juk nesunku įsivaizduoti ir prielinksnine konstrukcija koduojamą šios funkcijos rezultatyvą, pvz., *Prikrovė ratus iki viršaus*. Panašiai ir WIPE funkcija šiame žemėlapyje tegalima reikšti prieveiksmiu, bet pavyzdys *Iššveisk vonią iki baltumo* sako ką kitą. Taip pat ir SLICE funkcija lietuvių kalboje gali būti reiškiamą ne tik prieveiksmiais, bet ir prielinksnine konstrukcija, pvz., *Sumalė į miltus; Sukapojo į gabalus/ gabalais*. O ir anglų kalboje galima pasakyti ne tik *He cut the meat thin / thinly*, bet ir *He cut the meat into small pieces*, bet prielinksninio kodavimo atitinkamame žemėlapyje taip pat nematome. Beje, lietuvių ir anglų prielinksninės frazės, atitinkamai *į (stambius) gabalus* ir *into small pieces*, labai primena SLICE funkcijos transliatyvinį kodavimą estų kalboje (plg. disertacijos (228) pavyzdį 125 p.), kuris autorės priskiriamas nominalinei kodavimo strategijai.

Disertacijoje pateikiamuose rezultatyvų žemėlapiuose funkcijų tipus reprezentuoja atitinkamai parinkti veiksmažodžių pavadinimai (kodavimo strategijos papildomai žymimos spalvomis). Pagal būdingą atstovą įvardyta funkcija atstovauja ir kitiems panašių rezultatinių konstrukcijų predikatams. Pirmiausiai tuos predikatus vienija bendros aspektinės savybės, bet turima galvoje ir visos veiksmažodinės frazės struktūriniai panašumai, taigi ir objektinio argumento pobūdis (subkategorizuotas ar nesubkategorizuotas, ribinis ar neribinis ir pan.). Tačiau kai kurios žemėlapio funkcijos aprėpia ir semantiškai pernelyg artimus predikatus. Tuomet kyla pavojus, ypač kai iš kurios nors kalbos trūksta duomenų, kad žemėlapyje bus pavaizduotos tik su konkrečia leksema

sietinos rezultatyvų kodavimo idiosinkrazijos, kurių rezultatyvų domene apskritai netrūksta. Apie šiuos pavojus, komentuodama atskirų kalbų žemėlapių reprezentacijas, kalba ir pati disertacijos autorė. Mažiausiai šiuo požiūriu yra pažeidžiama dešiniajame žemėlapių krašte esanti SHOUT funkcija, aprėpianti gana įvairios semantikos predikatus, aspekto požiūriu žyminčius neinkrementinį vyksmą (angl. *non-incremental accomplishment*): pvz., *He laughed himself sick; She danced herself tired; He talked himself hoarse; The horses dragged the logs smooth*. Šie predikatai turi lengvai atpažįstamą struktūrinę bendrybę: su rezultatine fraze jie reikalauja nesubkategorizuoto (nors su neišreikštu subkategorizuotu metonimiškai susijusio) objektinio argumento. Priešpaskutinė dešiniojo krašto funkcija, įvardijama kaip BEAT, regis, aprėpia aspekto požiūriu ne visada vienalyčius predikatus, plg. *to kick somebody to death* ir *to pound the metal flat*, – pirmuoju atveju žymimas neinkrementinis (ir nebūtinai su rezultato įvykiu homomorfiškas) vyksmas, o antruoju atveju, pokytis prototipiškai bus suvokiamas kaip inkrementinis metalo sluoksnio plonėjimas (iki numatomos ribos). Labiausiai kalbamu atžvilgiu turėtų būti pažeidžiamos kairiajame žemėlapių krašte lokalizuotos funkcijos, pavyzdžiui, SLICE ar PAINT, kurioms atstovauja, regis, labai artimės semantikos predikatai. Bent jau taip atrodo iš disertacijos 93 p. pateikiamo funkcijų sąrašo, kur pirmajai funkcijai atstovauja tik vienas predikatas **paint**, o antrajai du – **slice** ir **grind**. Pastarąjį sąrašą galima būtų kiek pagerinti priduriant prie jo kiek kitos semantikos predikatą **spread** (pvz., *He spread the butter thin / thick on the bread*). O panašiai kaip predikatas **paint** iš anksto rezultata numato, pavyzdžiui, predikatai **freez** ar **cut** (short), plg. *I froze the icecream hard / solid; She cut her hair short* – jį belieka tik specifikuoti. Kai kurių žemėlapyje reprezentuojamų rezultatyvinių funkcijų veiksmožodinių leksemų aspektinio potencialo diapazonas yra labai platus, dėl to, pavyzdžiui, prototipinis kairiojo krašto veiksmožodis *paint*, pavartotas su atitinkama rezultatine fraze, gali atsidurti ir dešiniajame krašte, po SHOUT etikete, pvz., *I have painted my fingers black and blue when I painted the walls in this room*. Gerokai siauresnis yra leksemos *cut* aspektinis potencialas – plg. *cut (thin / thinly)* ir *cut (short)* – bet ją taip pat galime priskirti ir SLICE, ir kaimyninei PAINT funkcijai. Taigi didesnis dėmesys žemėlapių funkcijose reprezentuojamų rezultatyvinių predikatų aspektinėms savybėms ir įvairesnis tų funkcijų aprėpiamų predikatų sąrašas padėtų išvengti prisirišimo prie konkrečių leksemų semantikos pavojų.

Diskusinės pastabos

Disertacijoje pateikta semantinių žemėlapių konfigūracija, paremta nustatytų funkcijų implikacine hierarchija, dėsningai suponuoja tam tikrų semantinių ir morfosintaksinių rezultatyvų savybių laipsnišką kitimą einant iš kairės į dešinę. Idealu būtų, kad, pavyzdžiui, žemėlapyje vaizduojamų funkcijų aprėpiamų atitinkamų predikatų aspektinės savybės ar morfosintaksinio kodavimo strategijos taip pat laipsniškai kistų einant iš kairės į dešinę. Bet turint omenyje

reprezentuojamo reiškinių nevienalytiškumą ir konkrečių kalbų gramatikos neišvengiamą poveikį, tokios koreliacijos tikėtis būtų naivu. Vis dėlto tam tikras panašios koreliacijos tendencijas, fiksuojamas ir teorinėje literatūroje, žvelgiant į žemėlapių reprezentacijas perskaityti galima. Pavyzdžiui, kalbose gerai paliudyta ir literatūroje aptarta rezultatyvų dichotomija yra atpažįstama ir disertacijos žemėlapiuose: vadinamuosius silpnuosius rezultatyvus reprezentuojančios funkcijos (SLICE, PAINT, COOK) yra susitelkusios kairiajame žemėlapių krašte, o stipriuosius (BEAT, SHOUT) – dešiniajame. Silpnųjų rezultatyvų predikatai yra tipiški vyksmo akcionaliinės klasės atstovai (*accomplishments*), profiliuojantys inkrementinę įvykio raidą su iš anksto numatomu rezultatu. Stipriųjų rezultatyvų predikatai yra tipiški veiklos akcionaliinės klasės atstovai (angl. *activities*), vyksmą (paprastai neinkrementinį) profiliuojantys tik sakinyje pridūrus rezultatinę frazę, žyminčią staigiai, dažnai iš anksto nenumatyta kryptimi, pakitusią objekcinio argumento būklę. Prisimintina, kad SHOUT funkcijos atveju objekcinis argumentas yra privalomai nesubkategorizuotas. Šiuo atžvilgiu vidurinėsios žemėlapių dalies funkcijos (WIPE, LOAD) užima tarpinę padėtį – jų aprėpiami predikatai inkrementinį vyksmą ima žymėti prisijungdami subkategorizuojamą objekcinį argumentą ir taip iš veiklos akcionaliinės klasės natūraliai pereidami į vyksmo klasę. Tarpinę, pereinamąją, padėtį vidurinėsios žemėlapių dalies funkcijos užima ir kitų disertacijoje išskiriamų veiksmų, vienaip ar kitaip lemiančių rezultatyvų morfosintaksinį kodavimą, atžvilgiu: su stipriaisiais rezultatyvais jų predikatus sieja jų žymimo požymio kitimo (jis gali būti inkrementinis ir neinkrementinis) akumuliatyvus pobūdis, o su silpnaisiais – predikato semantikoje iš anksto numatomas rezultatas, (teliškumas). Matome, kad kairiojo žemėlapių krašto rezultatyvai fiksuoja, ar veikia specifikuoja, inherentiškai teliškų įvykių pokyčio pasekmes, o dešiniojo krašto rezultatyvai fiksuoja naują, dažnai nelauktai pakitusio objekcinio argumento būklę, kurios inherentiškai ateliškų veiklos predikatų semantika nenumato ir kuri tegali atsirasti aktyvių tos veiklos agentų, arba kauzatorių, pastangų dėka. Taigi viename krašte figūruoja inherentinis įvykio teliškumas, kitame – rezultatą kauzuojanti veikla. Abu šie faktoriai disertacijoje pateikiami kaip apibrėžiamieji prototipinio rezultatyvo požymiai. Bet ar semantiniuose žemėlapiuose atpažįstamame požymių kontinuume galime realiai atrasti abu šiuos požymius vienodai stipriai eksponuojantį rezultatyvų prototipą?

Skaitydami disertacijos žemėlapių reprezentacijas aspekto požiūriu, pastebime tam tikrą atskirų funkcijų aprėpiamų predikatų aspektinio potencialo plėtėjimą einant iš kairės į dešinę. Silpnųjų rezultatyvų predikatų žymimų įvykių rezultatyvumui pakanka jų akcionaliinės klasės turimo aspektinio potencialo, o kuo toliau į dešinę, tuo labiau, norint pasiekti rezultatinės įvykio interpretacijos, reikalingas akcionaliinės klasės poslinkis, arba predikato aspektinio potencialo išplėtimas. Kartais, kaip matėme minėtu *I have painted my fingers black and blue* atveju, gali būti

išplečiamas ir tipišku kairiojo krašto predikatų aspektinis potencialas: vartojami su idiominės reikšmės rezultatinėmis frazėmis, jie perinterpretuojami taip, kad ima žymėti dešiniojo krašto predikatams būdingą neinkrementinio vyksmo raidą. Konvencionalizuotas predikatų aspektinio potencialo platėjimas, semantiniuose žemėlapiuose einant iš kairės į dešinę, gali būti interpretuojamas kaip antrinės predikacijos rezultatyvų sugramatinimo kelias. Nesunku numanyti, kad šie aspekto poslinkiai susiduria su atitinkamų predikatų inherentinės semantikos pasipriešinimu, todėl nenuostabu, kad atskiros kalbos šiuo sugramatinimo keliu nužengusios nevienodai toli: gerai žinoma, kad esama kalbų (pvz., japonų), kuriose stiprieji rezultatyvai yra negalimi.

Žvelgiant į rezultatyvų morfosintaksinio kodavimo strategijų reprezentacijas disertacijos žemėlapiuose matyti, kad šiuo atžvilgiu kalbėti apie kokį nors vieną sugramatinimo kelią visame kalbų rinkinyje neišeina, mat atskiros kalbos linkę apibendrinti vieną ar kitą kodavimo strategiją visiems atvejams. Taip, pavyzdžiui, germanų kalbose visus rezultatyvus linkstama reikšti būdvardžiais, slavų kalbose – sustabarėjusiomis prielinksninėmis frazėmis, o lietuvių kalboje, kaip žinome, vyrauja adverbialinė kodavimo strategija. Esant tokiai padėčiai, yra prasminga kalbėti apie tam tikrų morfosintaksinių kodavimo priemonių konvencionalizavimą, arba sugramatinimą, tik atskirose kalbų grupėse. Tam tikrą rezultatyvų morfosintaksinio kodavimo strategijų koreliaciją su anksčiau aptartu atitinkamų predikatų potencialo išplėtimu (akcionalinės klasės poslinkiu), einant iš žemėlapių kairės į dešinę, išvelgti galima. Nors šią koreliaciją kai kuriose kalbų grupėse gali būti sunku atpažinti (ir reprezentuoti) dėl jose egzistuojančios rezultatyvų kodavimo specifikos. Pavyzdžiui, slavų ir baltų kalbose rezultatinės frazės galimos tik su perfektyvinio aspekto priešdėlinėmis veiksmažodžių formomis (vadinamoji dvigubo įrėminimo kodavimo strategija). Tokie predikatai bendrais bruožais jau numato savo žymimo įvykio rezultatą, rezultatyvas jį tik semantiškai patikslina, arba specifikuoja. Taigi šių kalbų rezultatyvų semantiniuose žemėlapiuose kriterijus „rezultatas iš anksto numatomas / nenumatomas“ neskiria kairiojo ir dešiniojo krašto funkcijų. Vis dėlto, kairiojo krašto funkcijų aprėpiamų predikatų akcionalinė klasė lemia, kad rezultatinių frazių žymimas argumento būklės pokytis yra glaudžiai susijęs, arba yra homomorfiškas, su sakinio veiksmo raida ir, atvirkščiai, dešiniajame krašte tokio homomorfizmo nesama. Pirmuoju atveju rezultatyvų funkcija žymėti argumento būklės pokytį priartėja prie paties tą pokytį sukėlusio veiksmo būdo modifikacijos, todėl kairiojo krašto rezultatyvų dažnesnė raiškarieveiksmiais arba *in*-prielinksninėmis frazėmis (angl. *in-PP*) yra visai suprantama. Suprantama ir dešiniojo krašto rezultatyvų dažnesnė raiška *to*-prielinksninėmis frazėmis (angl. *to-PP*), žyminčiomis akumuliuojamo požymio „taką“ (angl. *path*) iki lemiamo virsmo.

Iš to, kas pasakyta, matyti, kad disertacijos semantiniuose žemėlapiuose reprezentuojamas funkcijas vertinti prototipo / periferijos terminais būtų netikslu. Tuos terminus galėtume vartoti tik vertindami rezultatyvų morfosintaksinio kodavimo strategijas atskirose kalbose. Pavyzdžiui, lietuvių kalboje adjektyvinė rezultatyvų kodavimo strategija yra periferinė, o adverbialinė – prototipinė. Bet disertacijos autorė periferiniais linkusi laikyti žemėlapių kairiajame krašte lokalizuotos SLICE funkcijos rezultatyvus, nors ši funkcija implikacinėje hierarchijoje tvirtai užima aukščiausią poziciją. Disertacijos 3.2. sk. (60–63 p.) ji aptaria keturis periferinių rezultatinių konstrukcijų tipus, iš kurių vadinamųjų pozicijos konstrukcijų (angl. *posture constructions*) rezultatyvus dėl kauzacinio santykio specifikos jose iš tiesų galėtume vadinti periferiniais (plačiau žr. Riaubienė 2014). Iš šių keturių tik vieną tipą, būtent SLICE, autorė nutaria įtraukti į semantinių žemėlapių reprezentacijas, iš dalies dėl to, kad šis tipas literatūroje plačiai aptariamas, ir nėra kaip jo ignoruoti. Nors, jos manymu, jis yra periferinis. Tokią savo nuomonę disertacijos autorė paremia Ryuichi Washio (Washio 1997) ir Lisos Levinson (Levinson 2010) mintimis. Šie autoriai kalbamo tipo rezultatyvus vadina netikraisiais rezultatyvais (angl. *spurious resultatives, pseudoresultatives*) tuo pagrindu, kad tokiuose sakiniuose kaip *John sliced the tomato thin* adjunktas žymis ne veiksmą patyrusio objekcinio argumento rezultatinę būklę, bet to veiksmo metu sukuriamų esinių (angl. *slices*) būklę. Tad iš tiesų adjunktas tokiuose sakiniuose žymis atliekamo veiksmo būdą (angl. ‚slicing thinly‘), todėl neatsitiktinai juose rezultatyvo būdvardį lengvai keičia atitinkamas būdorieveiksmis (pvz., *John sliced the tomato thinly*).

Semantinių žemėlapių kontekste šių argumentų nepakanka, kad juose reprezentuojamos funkcijos SLICE rezultatyvai būtų paskelbti periferiniais. Išties žemėlapių duomenys rodo, kad daugelyje rinkinio kalbų šios funkcijos rezultatyvai reiškiamirieveiksmiais. Bet tai galima būtų paaiškinti jos predikatų žymimų įvykių specifika. Jeigu adverbialinį kodavimą laikysime periferiškumo požymiu, tai ir kitų funkcijų taip koduojamus rezultatyvus teks laikyti periferiniais (o lietuvių kalboje beveik visus). Ir netiesioginės kauzacijos argumentas labiau nurodo į tą pačią minėtais predikatais koduojamų įvykių (ar jų participantų) specifiką, kuri lemia, kad rezultatinė frazė žymi ne paties poveikį patiriančio objekcinio referento būklę, bet su tuo referentu metonimiškai susijusio „naujai sukuriamo“ esinio būklę. Kalbiniame įvykių kodavime metonimija yra įprastas reiškinys. Pavyzdžiui, jeigu kas sako *Perskaičiau tą knygą iki galo*, tai juk rezultatinė frazė žymi, kad tą knygą subjektas ne kaip nors fiziškai pakeitė, bet perkėlė jos visą turinį į savo atmintį, arba kitaip, sukūrė jos reprezentaciją savo galvoje. Arba sakinyje *He opened the door wide* subjektas iš tiesų plačiai atveria ne duris, o durų angą.

Šiaip ar taip, jeigu lokalizuojame rezultatyvų funkciją SLICE semantinio žemėlapio kairiajame krašte, tai turėtume pabrėžti ne jos „periferiškumą“ neva liudijančius požymius, bet ieškoti teorinio

pamato, galinčio šią funkciją susieti su žemėlapiu kaimynėmis – COOK ir PAINT funkcijomis. Nes žemėlapiu aprėpiamoje konceptualiojoje erdvėje kalbama funkcija gali būti periferinė tik dešiniojo krašto funkcijų, reprezentuojančių „stipriuosius“ rezultatyvus, atžvilgiu. Arba *vice versa*, žiūrint kuri žemėlapiu kraštą pasirenkame prototipo atskaitos tašku.

Teorinį pamatą traktuoti visas tris minėtas funkcijas vienodai galėtume rasti jau minėtame Seizi Iwatos straipsnyje. Jo autorius su tokiais predikatais kaip **slice, cut, freez, drain, load, cram, stuff** ir pan. einančius rezultatyvus laiko savotiškais adjunktais: jie nėra projektuojami iš atitinkamų konstrukcijų argumentų struktūros, bet (prireikus) priduriami sakiniuose kaip jų žymimų įvykių natūralios raidos (jų implikuojamo pokyčio) specifikatoriai. Šiuos adjunktus S. Iwata vadina B tipo rezultatyvais ir griežtai skiria juos nuo iš konstrukcijų argumentų struktūros projektuojamų A tipo rezultatyvų (einančių su **wipe, hammer, shout** ir pan. predikatais). Pagrindiniai jo pateikiami semantiniai ir diagnostiniai argumentai yra šie. Pirma, B tipo rezultatyvai negali būti parafrazuojami tokiomis įprastinėmis frazėmis, kaip „X becomes Y by V-ing“ (plg. ??*The river became solid by freezing*), jiems geriau tinkanti parafrazė „As a direct result of and concurrently with an event described by V, the state of being Y obtains“, – tai rodo, kad šie adjunktai veikia žymi paties įvykio pokytį, bet ne kurio nors jo participanto pakitusią būklę. Antra, B tipo rezultatyvai, skirtingai nei A tipo, nepaklūsta žinomam vienintelio kelio ribojimui (angl. *Unique Path (UP) Constraint* (Goldberg 1991)), plg. *He spread the butter thin / thick on the bread*. Kai kurie B tipo rezultatyvai alternatyviai gali būti reiškiami prieveiksmiais (plg. *He cut the meat thick / thickly*) arba (anglų kalbos) sintaksinėje sekoje alternatyviai gali eiti prieš objektą (plg. *He swung the door open / He swung open the door*). Bet šios kodavimo alternatyvos išplaukiančios iš atskirų predikatų žymimų įvykių specifikos ir nėra apibrėžiamasis visų B tipo rezultatyvų požymis. Mūsų diskusijai svarbu, kad visi šie argumentai leidžia reabilituoti semantinio žemėlapiu kairiojo krašto rezultatyvus, kartais nepelnytai vadinamus „netikraisiais“ ar „periferiniais“.

Apibendrinimas

Šios diskusinės pastabos jokia būdu nesumenkina aptartojo darbo vertės: jose tik pastebima, kad tam tikrų išankstinių autorės nuostatų jos sudaryti semantiniai žemėlapiai nepatvirtina. Solidus tiriamų kalbų rinkinys, kryptinga teorinė dalis, įspūdingas perskaitytos literatūros sąrašas, apgalvotai semantiniuose žemėlapuose reprezentuojami tipologiniai faktai – visa tai neleidžia abejoti atlikto darbo verte. Jo reikšmė lietuvių kalbotyrai neabejotina, nes čia tipologiniai tyrimai dar nauji, juoba tokios plačios apimties. Pakankamai nauja lietuvių kalbotyrai yra ir pati rezultatyvų tema, kartu su antrinės predikacijos, apibrėžtumo, modalumo, evidencialumo ir kitomis gramatikos temomis, į lietuvišką lingvistinį diskursą įvesta disertantės vadovo prof. Axelio Holvoeto *Lietuvių kalbos gramatikos darbų* serija prieš dešimt metų. Neabejoju, kad šis darbas greitai bus pastebėtas ir

tarptautinės lingvistikos akiratyje, ir ne tik todėl, kad parašytas angliškai: platesnių tipologinių tyrimų rezultatų tema pasaulyje paskelbta dar tik vienetai.

Literatūra

- Acedo-Matellán Víctor 2012, Adjectival resultatives cross-linguistically: a morphophonological account, *TOC: Proceedings of ConSOLE XVII*, 1–25. <http://media.leidenuniv.nl/legacy/console17-acedo-matellan.pdf>.
- Boas Hans C. 2003, *A Constructional Approach to Resultatives*, California, Stanford: CSLI Publications.
- Croft William 2012, *Verbs: Aspect and Causal Structure*, Oxford: Oxford University Press.
- Geniušienė Emma 1987, *The Typology of Reflexives*, Berlin, New York: Mouton de Gruyter.
- Goldberg Adele E. 1991, It can't go up the chimney down: paths and the English resultative, in *Proceedings of the Seventeenth Annual Meeting of the Berkeley Linguistics Society*, 368–378.
- Goldberg Adele E. 1995, *Constructions: A Construction Grammar Approach to Argument Structure*, Chicago, London: The University of Chicago Press.
- Holvoet Axel & Konickaja Jelena 2011, Interpretive deontics. A definition and a semantic map based on Slavonic and Baltic data, *Acta Linguistica Hafniensia* 43.1, 1–20.
- Holvoet Axel, Grzybowska Marta & Rembiałkowska Agnieszka 2015, Middle voice reflexives and argument structure in Baltic, in *Voice and Argument structure in Baltic* (Valency, Argument Realization and Grammatical Relations in Baltic, 2), Axel Holvoet & Nicole Nau, (eds.), Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, 181–209.
- Iwata Seizi 2006, Argument resultatives and adjunct resultatives in a lexical constructional account: the case of resultatives with adjectival result phrases, *Language Sciences* 28, 449–496.
- Levinson Lisa 2010, Arguments for pseudo-resultative predicates. *Natural language and Linguistic Theory* 28:1, 135–182.
- Riaubienė Benita 2014, Pozicijos konstrukcijos: tarp depiktyvų ir rezultatyvų, *Kalbotyra* 66, 99–119, http://www.kalbotyra.flf.vu.lt/wp-content/uploads/2015/01/Kalbotyra_66_99_1191.pdf.

Spraunienė Birutė 2011, *Apibrėžtumo žymėjimas lietuvių kalboje lyginant su danų ir kitomis artikelinėmis kalbomis*, humanitarinių mokslų daktaro disertacija, Vilnius: Vilniaus universitetas.

Talmy Leonard 1991, Path to Realization: a Typology of Event Conflation, *Berkeley Linguistic Society* 17, 480–519.

Talmy Leonard 2000, *Towards a Cognitive Semantics 2: Typology and Process in Concept Structuring*, Cambridge, MA: MIT Press.

Vendler Zeno 1957, Verbs and Times, in *Linguistics in philosophy*, Zeno Vendler (ed.) Ithaca: Cornell University Press, 97–121.

Washio Ryuichi 1997, Resultatives, compositionality and language variation, *Journal of East Asian Linguistics* 6, 1–49.

Priimta: 2015 m. lapkričio 06 d.

ROLANDAS MIKULSKAS

*Lietuvių kalbos institutas
Vileišio g. 5,
10308 Vilnius, Lietuva
[mikulskai@takas.lt]*